

A VERÉB.

Ott fekszik némán, holtan, lent a porban,
Fiai várják messzi, egy bokorban.

Ételt keresni szállt a távol földre
S egy kődarab véletlenül megölte...

Néhány gyerek hancurozott a réten:
Gumipuska volt mindegyik kezében.

Lövöldözték a követ a határba,
S a verebet az egyik eltalálta.

Nem vette észre senki, nem is látta:
A kis veréb lehullt az út porába...

Néhányat csapott szárnyával a földre...
S lecsukta szelíd kis szemét örökre...

A játszadózók vígan hazamentek
S otthon nevetve jóízűen ettek,

...De — valahol, egy magas bokor-ágon,
Szegény veréb-fióka sírt ott három.

Hiába tátogatták esőrük széjjel...
— Sohasem jött meg anyjuk az ebédnél...
(Segesdy László.)

Vigyázat! itt cinke fészkel!

Egy dunántúli kis faluban történt. Egy magányosan élő öreg úr észrevette, hogy a villájának kapujára szerelt levél-szekrénybe egy cinkepár fészket rakott. Nem sajnált azonnal új levél-szekrényt szereltetni a kapu másik oldalára és a régi fölé ezt az írást tűzte:

„Vigyázat itt cinke fészkel!”

Jellemző e madárszerető emberre, hogy a cinke nyugodtan kikölthet'e tojásait, fiókáit is felnevelhette, senkinek sem jutott eszébe kirabolni a levél-szekrényt.

Nem mindenhol ennyire fejlett még a madárvédelem, pedig a mi dalos kis barátaink is megérdemelnék, hogy kissé figyelmesebbek legyünk hozzájuk. Télen különösen sokat szenvednek a madarak, mikor a hó élelmüket is eltakarja és hideg téli szél cibálja meg kegyetlenül gyenge kis tollruhájukat.

Allítsunk fel minél több madáretetőt! Akinek nincs kertje, van ablaka, ahová szívesen bekopogtatnak a madarak